

Arrest

nr. 110 154 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bharatpur VDC (Village Development Committee) in het district Chitwan en bent u in het bezit van de Nepalese nationaliteit. U bent gehuwd met G. S. In de periode 2041/2063 (Nepalese kalender, Westerse kalender 1985/2006) was u gewoon lid van Nepali Congress Party (NC) en nam u deel aan hun demonstraties. In 2006 trok u naar Noorwegen waar u asiel vroeg. Nadat uw asielaanvraag werd geweigerd, werd u op 12/1/2009 naar Nepal gerepatrieerd waar u terug in Bharatpur ging wonen. Sinds 2066 (2009/2010) bent u lid van een kastenorganisatie 'Khas Chhetri Samaj'. U was actief in meetings. In het dorp waar u woonde kende u problemen met enkele onbekende leden van criminele Madhesie groeperingen, volgens u de Janatantrik Terai Mukti Morcha (JTMM) en de Terai Tigers, mogelijks als gevolg van uw lidmaatschap van 'Khas Chhetri Samaj' en omdat u beschikte over voldoende financiële middelen. U gaf deze ondergrondse groeperingen twee

keer een donatie: van 10.000 en van 15.000 NR. In 1/2068 (april/mei 2011) vroegen enkele onbekenden (waarvan u vermoedt dat ze behoren tot een dergelijke ondergrondse groepering), via een anonieme brief, om 700.000 Nepalese roepies te betalen voor hun organisatie. Hierop werd u opgebeld door de onbekende afzenders van de brief. Er werd u gezegd dat u problemen zou krijgen indien u het bedrag binnen een termijn van één maand niet zou betalen. 's Nachts, op 18/2/2068 (1/6/2011), vielen 7 à 8 onbekenden uw ouderlijk huis binnen om u zoeken. Ze deden dit omdat u geen gevolg gaf aan hun verzoek om 700.000 Nepalese roepies te betalen. Op dat moment was u naar een ziekenhuis in Gaidakot voor zaken. Uw moeder werd aangevallen en raakte gewond aan haar hoofd. Hierop ging ze ter verzorging naar het ziekenhuis 'Medicale College' in het district Chitwan. Zeven dagen later, op 25/2/2068 (8/6/2011), overleed uw moeder aan haar verwondingen. Hiervoor diende u een klacht in bij de politie in het district Chitwan. U vertelde uw verhaal en een politieel onderzoek werd opgestart. In 8/2068 (november/december 2011) werd u nog éénmaal opgebeld door enkele onbekenden (met een Madgesie-accent). Ze verwezen naar uw afwezigheid thuis op 18/2/2068 (1/6/2011) en dreigden met problemen indien u geen 1.000.000 Nepalese roepies betaalde als steun voor hun organisatie. U stelde tevens dat u één keer in Kathmandu een anonieme dreigtelefoon kreeg waarbij u wederom naar geld werd gevraagd. Als gevolg van uw problemen vluchtte u op 7/9/2068 (22/12/2011), per bus naar Delhi (India). Op 2/1/2012 vloog u samen met een smokkelaar, genaamd C. naar Parijs (Frankrijk). Vanuit Frankrijk reisden jullie verder naar België. Op 2/1/2012 kwamen jullie in België aan, waar u op 4/1/2012 een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw identiteit en/of asielerlaas legde u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uitgereikt op 24 december 1995 in Nepal; een verklaring, uitgereikt op 24 maart 2013 door de districtspolitie in Bharatpur, Chitwan waaruit blijkt dat uw moeder op 1/6/2011 werd aangevallen en later aan haar verwondingen is overleden; twee betalingsbewijzen, uitgereikt in 2069 (2012/2013) door Chhetri Samaj Nepal; een medisch attest, uitgereikt door het hospitaal in Bharatpur VDC in het district Chitwan volgens welke uw moeder met verwondingen aan het hoofd werd opgenomen en later overleed; enkele documenten betreffende uw asielaanvraag in Noorwegen; en een bewijs van een aangetekende zending.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en bijgevolg de algemene geloofwaardigheid van uw asielerlaas ondermijnen. U verklaarde met van Delhi (India) naar Parijs (Frankrijk) te zijn gevlogen. U reisde met een vals paspoort dat u werd geleverd door een smokkelaar (CGVS, p. 6 tem 9). U kent echter nauwelijks de gegevens opgenomen in het paspoort waarmee u reisde. U kende niet de naam, geboortedatum en adres vermeld in dit paspoort (CGVS, p. 8). Dat u niet op de hoogte gebracht werd van bovenstaande gegevens, kan echter moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat u meer details zou kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kon aanbrengen van uw beweerde reisroute. U kon bijvoorbeeld noch uw vliegtuigtickets, boarding passes noch uw bagagelabel neerleggen (CGVS, p. 9).

Daarnaast dient er op gewezen te worden dat n.a.v. een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw problemen met enkele onbekenden in Nepal. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat op 14/2/2068 (28/5/2011) 6 à 7 onbekende mannen naar uw woning kwamen. U werd bijna geslagen door hen. Uw moeder kwam tussenbeide en raakte zo gewond waardoor ze in het ziekenhuis diende opgenomen te worden waar ze zeven dagen later overleed (DVZ vragenlijst, p. 3). Op het Commissariaat-generaal situeerde u de aanval waarbij uw moeder dodelijk gewond raakte op 18/2/2068 (1/6/2011) en u stelde u dat u toen niet thuis was. U was in Gaidakot voor zaken (CGVS p. 11). U verduidelijkt dat de belagers op 18/2/2068 (1/6/2011) wel degelijk op zoek waren naar u en niet naar uw moeder (CGVS, p.9).

Hoewel er geenszins getwijfeld wordt aan het feit dat uw moeder het slachtoffer werd van een dodelijke aanval, zoals u staft aan de hand van een politie-attest, kan echter gezien bovenstaande tegenstrijdigheid – die de kern van uw asielrelaas uitmaakt – geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat de aanval en de daaraan voorafgaande en volgende problemen eigenlijk op u gericht zijn. U brengt tevens geen objectieve stukken aan waaruit zou kunnen blijken dat de aanval waarvan uw moeder het slachtoffer werd het louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau overschrijdt. Verder hebt u in dit verband trouwens geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u voor deze aanval door onbekenden geen beroep kon doen (of zou kunnen doen bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Nepal) op de bescherming van uw autoriteiten. U verklaarde immers nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in Nepal (CGVS, p. 15). U stelde weliswaar dat de Nepalese politie niet actief is (CGVS, p. 9 en 16). Dit is echter een blote bewering, die u niet aan de hand van concrete feiten of elementen hebt gestaafd. In tegendeel, u kon probleemloos klacht indienen bij de politie, u kon er uw verhaal doen en een politieel onderzoek werd opgestart (CGVS, p. 12) - hetgeen ook blijkt uit de door u neergelegde politie-attest. Het feit dat de belagers (nog) niet zijn aangehouden kan te wijten zijn aan tal van factoren (zoals het gebrek aan bewijzen of getuigen, onbekende daders,), zo dat niet zondermeer besloten kan worden tot een gebrek aan/onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten.

Hoe dan ook dient wat betreft de door u geschetste vrees voor enkele criminele Madhesie groeperingen (waarvan u trouwens vermoedt dat leden van een dergelijke groepering verantwoordelijk zijn voor de aanval van 18/2/2068 – 1/6/2011) opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om eventuele nieuwe problemen met deze groeperingen uit de weg te gaan. Op de vraag waarom u zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen, antwoordde u dat uw belagers u overal zouden kunnen vinden in Nepal. Zo kreeg u immers ook in Kathmandu een dreigtelefoon (CGVS, p. 15). Uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de actieradius van (gewapende, criminele) Madhesi-groeperingen vandaag de dag tot de Terai beperkt is. De Terai-groeperingen hebben geen nationaal netwerk. Ze opereren enkel in hun eigen lokale 'zones' en zullen zich niet verplaatsten naar de Heuvels of Kathmandu. In het licht van deze informatie en rekening houdend met het eerder vastgestelde bedrieglijke karakter van uw verklaringen, kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering in Kathmandu een dreigtelefoon gekregen te hebben, waardoor er voor u niet a priori een intern vluchtalternatief kan uitgesloten worden. Voor wie zich bedreigd voelt door deze groeperingen, is het mogelijk zich te gaan vestigen in een grote stad.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd is. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze bevestigen uw identiteitsgegevens, uw lidmaatschap van 'Khas Chhetri Samaj' en uw asielaanvraag in Noorwegen, hetgeen hier niet ter discussie staan. Het medisch attest afgeleverd door het hospitaal in Bharatpur VDC in het district Chitwan bevestigt enkel dat op 25/2/2068 uw moeder overleden is ten gevolge van verwondingen aan haar hoofd, maar geven geen uitsluitsel over de oorzaak en de concrete omstandigheden waarin de verwondingen aan haar hoofd werden opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan door de motieven uit de bestreden beslissing aangaande de reisweg van verzoeker te betwisten. Zij stelt dat zij niet begrijpt waarom de commissaris-generaal de controle in de luchthaven van New Delhi zoals beschreven in het antwoorddocument ("*Cedoca-antwoorddocument, India Gandhi Airport*", 20 augustus 2011) van het administratief dossier beschouwt als een waterdichte controle. Zij merkt op dat de bestreden beslissing zelf meldt dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig gecontroleerd te worden, maar dat dit een mogelijkheid is, geen feit. Bovendien werpt de verzoekende partij op dat het motief inzake de reisweg geen afbreuk doet aan het asielrelaas van verzoeker. Tot slot stelt ze dat het niet redelijk is om de aanvraag van verzoeker te weigeren omdat zijn reisweg niet als geloofwaardig wordt beschouwd.

De Raad wijst erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De commissaris-generaal baseerde zich niet enkel op de vaststellingen omtrent de reisweg bij het nemen van de beslissing.

Daarnaast meent de Raad dat de reisweg van verzoeker geen determinerend motief is bij de beoordeling van het asielrelaas van verzoeker. De vaststellingen hieromtrent doen echter ook zeker geen afbreuk aan de overige motieven van de bestreden beslissing.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheid betreft, stelt de verzoekende partij dat verzoeker zijn relaas verder wil verduidelijken daar er geen sprake is van een tegenstrijdigheid. Verzoeker zou niet aanwezig geweest zijn bij de inval van de *Terai Tigers*. Ze stelt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende verklaarde hierover: *“ze probeerden me te slagen”*. De verzoekende partij meent dat dit een letterlijke vertaling is van het doel van de *Terai Tigers*, maar dit wil niet zeggen dat verzoeker aanwezig was in het huis. Daarnaast benadrukt de verzoekende partij dat het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en alleen de hoofdlijnen mogen worden aangebracht, terwijl het gehoor door de commissaris-generaal veel uitgebreider is en hierdoor voor verwarring gezorgd kan worden.

De Raad wijst erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. Indien het echter gaat om dermate ernstige tegenstrijdigheden, is de Raad van oordeel dat het een aanwijzing is voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas.

Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende: *“Ze probeerden mij te slaan. Mijn moeder kwam tussenbeide. Ze werd gewond aan haar hoofd en viel op de grond”* (zie vragenlijst DVZ p. 3). Bij aanvang van het gehoor op het commissariaat-generaal gaf verzoeker aan dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (gehoorverslag p. 2).

De Raad meent dat het feit dat verzoekers moeder tussenbeide gekomen zou zijn, duidelijk wijst op de aanwezigheid van verzoeker, waardoor de tegenstrijdigheid uit de bestreden beslissing terecht vastgesteld werd. Bij confrontatie op het commissariaat-generaal met verzoekers tegenstrijdige verklaringen, verklaarde verzoeker: *“ik denk niet dat ik dan in huis was. Ik herinner mij dat ik naar het hospitaal moest naar Gandapour voor mijn zaken”* (gehoorverslag p. 16).

Verzoeker gaf geen afdoende verklaring voor de opmerkelijke tegenstrijdigheid, maar bevestigde deze net met deze laatste verklaring.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat verzoeker aanwezig was in het huis op het moment dat verzoekers moeder het slachtoffer werd van een aanval door onbekenden, en dat deze personen eigenlijk op zoek waren naar verzoeker en verzoekers moeder het toevallige slachtoffer werd van hun daden.

Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker geen idee heeft wie de aanval gepleegd zou hebben of waarom deze onbekenden hem zouden viseren. Het zou mogelijk gebeurd zijn omwille van verzoekers lidmaatschap bij de kastenorganisatie en omdat hij over voldoende financiële middelen beschikte. De Raad meent dat verzoeker hieromtrent vaag blijft en er niet in slaagt aan te tonen dat hij vervolging riskeert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De onaannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Vervolgens is de verzoekende partij van mening dat het onbegrijpelijk is dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan de aanval op verzoekers moeder en langs de andere kant de gegronde vrees voor vervolging weigert te erkennen. Zij meent dat uit de bestreden beslissing afgeleid kan worden dat de commissaris-generaal geen twijfel hecht aan het asielrelaas van verzoeker. De verzoekende partij stelt dat verzoeker verschillende jaren bedreigd werd en een doelwit vormt voor de JTMM en de *Terai Tigers*. Bovendien haalt zij aan dat er zich in het administratief dossier nergens een objectief en recent rapport bevindt over de reële dreiging die er tot op heden zou bestaan in hoofde van Nepalezen door leden van de JTMM en de *Terai Tigers*.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal de aanval op verzoekers moeder als aannemelijk bestempelt, maar dat hij terecht vaststelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat de aanval en de beweerdde voorafgaande en daaropvolgende problemen op hem gericht waren. Er is geen begin van bewijs dat aantoonde dat de aanval waarvan verzoekers moeder slachtoffer was een vervolging uitmaakt op basis van één van de gronden in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hoewel de informatiebundel (SRB: *“Veiligheidssituatie in Nepal”*, 5 april 2013) waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB werd, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen. De bewering dat de SRB niet bericht over de eventuele bedreigingen van JTMM en de *Terai Tigers* ten aanzien van Nepalese burgers gaat niet op. Immers in de SRB vindt de Raad een volledig hoofdstuk terug gewijd aan de kenmerken van de groeperingen, hun motieven en acties (voornoemde SRB p. 26-29). De argumentatie van verzoekende partij overtuigt op dit punt niet.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat er geen intern vluchtalternatief mogelijk is voor verzoeker, dat hij reeds verhuisde doch zich niet erg veilig voelde, dat het onredelijk is van de commissaris-generaal om te stellen dat hij zich maar ergens anders moet vestigen zonder aan te geven waar en dat het maar de vraag is hoe ze hem zullen ontvangen, als ze te weten komen dat verzoeker een asielaanvraag indiende in het buitenland, is de Raad van oordeel dat deze argumentatie niet overtuigt om dit motief te weerleggen.

Immers, zo blijkt ook uit de bestreden beslissing, is duidelijk door de commissaris-generaal aangegeven dat de actieradius van gewapende groeperingen zoals de Madhesi-groepen beperkt zijn tot de Terai. Zij hebben geen nationaal netwerk (zie voornoemde SRB, p. 38-39). De commissaris-generaal schetst in de bestreden beslissing het gebied waarin deze groepen actief zijn en in welke gebieden het veilig is voor verzoeker (*“de Heuvels of Kathmandu”*). De SRB benadrukt dat deze groeperingen hoofdzakelijk een criminele agenda hebben en zelden iemand individueel vervolgen. Dit blijkt ook niet uit verzoekers verklaringen: hij weet immers niet wie hem vervolgt en heeft zijn asielrelaas op dat punt niet aannemelijk kunnen maken. Daarnaast wijst de SRB erop dat het doel van deze groeperingen is om geld te eisen (donaties) om zodoende het gecreëerde angstklimaat in stand te houden.

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal kon redelijkerwijze beslissen dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt zoals bepaald in artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.”*

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.”

Wie “ze” zijn (...*“het maar de vraag is hoe **ze** hem zullen ontvangen, als ze te weten komen dat verzoeker een asielaanvraag indiende...”*), valt niet op te maken uit de argumentatie van de verzoekende partij. De Raad vermoedt dat verzoeker doelt op de autoriteiten die hem zullen ontvangen bij een terugkeer naar Nepal. Verzoeker verklaarde dat hij geen problemen gekend heeft of een vrees heeft ten aanzien van de autoriteiten (gehoorverslag p. 15), waardoor dit argument niet pertinent is en niet overtuigt. Verzoeker legt geen documentatie neer waaruit zou blijken dat een asielaanvraag in geval van terugkeer naar Nepal het bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf.

HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partij voert aangaande de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan dat verschillende bronnen in de media nog steeds duidelijk aangeven dat de situatie in Nepal zeer onveilig is, wat door Buitenlandse Zaken bevestigd wordt op hun website. Zij geeft aan dat het precaire karakter van de huidige situatie in Nepal niet ter discussie staat voor burgers en hoewel er een vredesakkoord is, de praktijk nog steeds hetzelfde is als in het verleden. Bovendien vormt verzoeker een doelwit voor voornoemde groeperingen en kan hij niet genieten van bescherming van de autoriteiten, wat blijkt uit het "Annual report 2012" (Amnesty International) dat bij het verzoekschrift gevoegd werd. Zij voegt ook toe dat Nepal één van de meest corrupte landen ter wereld is. Tot slot stelt zij dat de commissaris-generaal artikel 48/4 §2 a), b) en c) van de vreemdelingenwet niet onderzocht heeft.

Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing de mogelijke vervolging in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet onderzocht hebben mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn en dit niet onderzocht werd.

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar de verzoekende partij verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

De verzoekende partij verwijst ook naar een algemeen mensenrechtenrapport (Amnesty International, *Annual Report 2012, Nepal en The search for justice*) en enkele persberichten betreffende de algemene situatie in Nepal ("*Real Nepal, Corruption in Nepal*", www.nepalvista.com/realnepal/corruption.php). De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard en persberichten over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke. Bovendien is behalve het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken, geen enkele van deze rapporten precies gedateerd, zodat de Raad niet kan nagaan hoe actueel deze rapporten zijn.

De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. De commissaris-generaal zou geen rekening gehouden hebben met de belangen van verzoeker bij het nemen van de beslissing. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 3 april 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven

omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Nepalees machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De verzoekende partij heeft haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag niet aannemelijk kunnen maken en kan ook niet steunen op deze elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS